

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/99/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110207447
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1110207447.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: P. G. H., B. H. X, V. A., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Kusom, so sídlom Nám. Osloboditeľov 10, Michalovce, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o zaplatenie 51.723,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14.októbra 2016 č.k. 25C 17/2010-168, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 51.723,02 eur s príslušenstvom, a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Poukázal na to, že predmetom konania bol žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, ktorým mu bol ako notárovi, dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu so sídlom vo V. A.. Škodu, ktorá mu týmto nezákonným rozhodnutím vznikla od 05.03.2004 do 22.09.2005 tým, že nemohol vykonávať činnosť notára, vyčíslil vo výške 7.477,49 eur a vo výške ušlého zisku 44.245,53 eur, spolu vo výške 51.723,02 eur s poukazom na znalecký posudok L.. D.. F. X., C., súdneho znalca z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo, daňovníctvo a personalistika, Č.. X/XXXX zo dňa 26.06.2007. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že rozhodnutím ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, v zmysle § 94 ods. 1 písm. a) zákona č. 323/1992 (notársky poriadok), bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu z dôvodu trestného stíhania pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej závery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s tým, že po dobu zastavenia výkonu notárskeho úradu nesmel žalobca vykonávať notársku činnosť. Rozhodnutie nadobudlo účinnosť dňom doručenia a dočasné pozastavenie malo trvať do právoplatnosti rozhodnutia. Podľa poučenia proti tomuto rozhodnutiu rozklad nebol prípustný. Dňa 22.3.2004 žalobca podal proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004 rozklad, podľa § 61 a § 54 správneho poriadku č. 138/2004 Z.z., ktorým namietal jeho nesprávnosť. Z odpovede Ministerstva spravodlivosti SR č. 6369/2004 - 41 zo dňa 29.03.2004 zistil, že Ministerstvo spravodlivosti SR týmto listom žalobcovi oznámilo, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu notárskeho úradu nie je rozhodnutím v zmysle správneho poriadku, z toho dôvodu, že minister má postavenie člena vlády a ústavného činiteľa, nie ústredného orgánu štátnej správy; predmetné rozhodnutie je administratívnym aktom aplikácie práva a nemožno ho napadnúť odvolaním (rozkladom). Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ISŽ-o-NS 159/2005 zo dňa 24.03.2006 zistil, že Najvyšší súd SR zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia ministra spravodlivosti SR zo dňa 05.02.2004. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ISŽ-o-NS 159/2005 zo dňa 05.09.2005 zistil, že Najvyšší súd SR, ako odvolací súd, odložil vykonateľnosť rozhodnutia ministra spravodlivosti zo dňa 05.02.2004 č.

2490/2004-41 až do dňa rozhodnutia o veci samej. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ISŽ-o-NS 159/2005 zo dňa 24.03.2006 zistil, že Najvyšší súd, ako odvolací súd, zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.03.2005 č. k. 4SŽ 42/2004, konanie o veci zastavil, s tým, že po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vec postupuje Ministerstvu spravodlivosti SR na rozhodnutie o rozklade žalobcu zo dňa 22.03.2004. V odôvodnení uznesenia uviedol, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu notárskej činnosti Č.. XXXX/XXXX-XX zo dňa 5.02.2004, bolo individuálnym správnym aktom, týkalo sa základných práv žalobcu, bolo rozhodnutím vydaným v správnom konaní a bolo preskúmateľné súdom a muselo byť aj predmetom rozkladového konania. Minister spravodlivosti SR v poučení svojho rozhodnutia uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, čím však postupoval v rozpore so zákonom, s § 61 zákona č. 71/1967 Zb. V rámci rozkladového konania mal o rozklade, ktorý podal žalobca, rozhodnúť žalovaný. Žalovaný mal teda o rozklade žalobcu rozhodnúť v súlade so správnym poriadkom a na rozhodnutie, resp. vybavenie veci nestačil prípis zo dňa 29.03.2004 Č.. XXXX/XXXX- XX. Rozhodnutím ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004-41 zo dňa 07.08.2006 bolo podľa § 59 ods. 3 a § 61 ods. 2 správneho poriadku, zrušené rozhodnutie č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, ktorým bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu a vec bola vrátená prvostupňovému orgánu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. Takto zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 1 ods. 1, ods. 2, § 20, § 22 ods. 1, ods.3 zákona č. 58/1969 Zb. a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku premĺčania vznesenú žalovaným vychádzajúc z toho, že pokiaľ žaloba žalobcu, ktorou bol uplatnený nárok zo zodpovednosti štátu, obsahovala rozpor medzi skutkovým a právnym odôvodnením, t.j. rozpor medzi nárokom uplatneným proti štátu a označením žalovaného, išlo o vadu žaloby a súd mal v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. vyzvať žalobcu na odstránenie tejto vady. Preto keď žalobca podaním, doručeným súdu dňa 24.06.2016, v zmysle uznesenia súdu č. k. (12C) 25C 17/2010 -155 zo dňa 06.06.2016, označil za žalovaného Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti SR, odstránil len vadu pôvodnej žaloby doručenej súdu dňa 17.02.2010. Pôvodná žaloba bola súdu doručená v 3 ročnej lehote + 6 mesiacov, počítanej od doručenia rozhodnutia ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004 - 41 zo dňa 07.08.2006. Uzavrel, že žaloba žalobcu bola súdu doručená včas. Následne skúmal splnenie podmienok pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. Poukázal na to, že podmienka vydania nezákonného rozhodnutia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je splnená ak rozhodnutie označené za nezákonné bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť rozhodnutím príslušného orgánu, pričom otázku nezákonnosti nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Ďalej uviedol, že rozhodnutie, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, musí byť právoplatné. Konštatoval, že v predmetnom konaní žalobca za nezákonné rozhodnutie označil rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, ktorým mu bol dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu, z dôvodu trestného stíhania. Mal za to, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu notárskej činnosti žalobcu č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004 bolo individuálnym správnym aktom, týkalo sa základných práv žalobcu, bolo rozhodnutím vydaným v správnom konaní, bolo preskúmateľné súdom a muselo byť aj predmetom rozkladového konania. Keď minister spravodlivosti SR v poučení svojho rozhodnutia uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, postupoval v rozpore so zákonom, § 61 zákona č. 71/1967 Zb. a v rámci rozkladového konania mal o rozklade žalobcu, rozhodnúť minister spravodlivosti SR v súlade so správnym poriadkom, preto na vybavenie veci nestačil prípis zo dňa 29.03.2004 Č.. XXXX/XXXX- XX. Rozhodnutím ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004-41 zo dňa 07.08.2006 mal za preukázané, že minister spravodlivosti SR podľa § 59 ods. 3 a § 61 ods. 2 správneho poriadku, zrušil rozhodnutie č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, ktorým bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. V novom konaní prvostupňový orgán v tejto veci nerozhodol. Dospel k záveru, že zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004 pre nezákonnosť tak v konaní preukázaná nebola. Z dôvodu nepreukázania základnej podmienky pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s dôvodmi, pre ktoré súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol a jeho tvrdenie, že zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 05. 02. 2004 pre nezákonnosť v konaní preukázaná nebola, je v rozpore so skutkovým

a právnym stavom veci. Rozhodnutie ministra spravodlivosti SR zo dňa 05.02. 2004 bolo zrušené rozhodnutím ministra spravodlivosti SR zo dňa 07. 08. 2006 a vec bola vrátená prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie, pričom z obsahu tohto rozhodnutia je zrejmé, že bolo zrušené z jediného dôvodu, a to pre jeho nezákonnosť. Nesprávny je preto záver súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Súd konajúci o náhrade škody nemá oprávnenie konštatovať, že nebola preukázaná nezákonnosť rozhodnutia, keď nezákonné rozhodnutie zrušil príslušný orgán a nemôže byť na jeho ujmu, že v novom konaní správny orgán na prvom stupni doposiaľ vo veci nerozhodol. Pokiaľ súdu prvej inštancie absentovalo právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené ministrom spravodlivosti SR zo dňa 07.08. 2006, tak bolo jeho povinnosťou posúdiť nárok aj na základe inej právnej kvalifikácie. Poukázal na § 132 ods. 1 C.s.p., resp. § 79 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva, že nemal povinnosť uviesť právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, pretože je povinný iba pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti, z ktorých nárok vyvodzuje, čo znamená, že je povinnosťou všeobecných súdov uplatnený nárok preskúmať zo všetkých právnych hľadísk, ktoré je možné na skutočnosti tvrdené žalobcom vzťahovať. Ak všeobecný súd dospeje k názoru, že uplatnený občianskoprávny nárok nemožno hmotnoprávne subsumovať pod tie ustanovenia právneho predpisu, ktorých sa dovoľáva žalobca, je povinný preskúmať aj možnosti iného právneho posúdenia a musí svoje konečné rozhodnutie aj z týchto hľadísk vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodniť, v opačnom prípade konal v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v rozpore s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že súd mal jeho nárok posúdiť titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného. Z rozhodnutia ministra spravodlivosti SR zo dňa 07.08. 2006 je zrejmé a preukázané, že rozhodnutie zo dňa 05. 02. 2004 nemalo byť vydané vo veci, lebo toto rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné. Na základe rozhodnutia zo dňa 05.02. 2004 mal dočasne pozastavený výkon otázky notárskeho úradu od 05.03. 2004 do 22. 09. 2005, a preto mu za uvedené obdobie vznikla skutočná škoda a ušlý zisk, ktorých výšku v konaní preukázal znaleckým posudkom Č.. X/XXXX. Namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý, vzbudzuje vážne pochybnosti, a je nepreskúmateľný.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie po právnej stránke vec správne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom namietané rozhodnutie bolo zrušené ako neprávoplatné na základe podaného rozkladu podľa § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Zdôraznil, že predmetné rozhodnutie bolo zrušené na základe rozkladu žalobcu zo dňa 22. 03. 2004, ktorým žalobca napadol neprávoplatné rozhodnutie a správny poriadok podanému rozkladu priznáva odkladný účinok. Žalobcom namietané rozhodnutie tak bolo nepochybne zrušené ako neprávoplatné na základe včas podaného rozkladu žalobcom, a teda po právnej stránke nejde o rozhodnutie v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., teda o rozhodnutie, ktorého zrušenie by zákonodarca sankcionoval vznikom zodpovednosti štátu za škodu. Žalobu je preto potrebné zamietnuť z dôvodu nepreukázania existencie nezákonného rozhodnutia a právny názor súdu prvej inštancie je potrebné považovať za správny. Ďalej poukázal na to, že žalobca počas celého konania zotrval na uplatnenom nároku z titulu nezákonného rozhodnutia, tomuto nároku prispôbil právne odôvodnenie žaloby aj popis skutkového stavu veci, a preto nemôže súdu prvej inštancie vytýkať, že jeho nárok neposúdil podľa ustanovení zákona o nesprávnom úradnom postupe. Súd bez vlastnej aktivity žalobcu nemôže meniť ani dopĺňať skutkové zdôvodnenie žalobcom podanej žaloby a pokiaľ žalobca skutkovo a právne jednoznačne uplatňuje nárok z titulu nezákonného rozhodnutia, súd jeho nárok nemôže prekvalifikovať na iný, pretože by sa z jeho strany jednalo o zjavnú a neprípustnú svojvôľu majúcu za následok vážny zásah do rovnováhy medzi sporovými stranami v jeho neprospech ako žalovanej strany. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Žalobca v podanej replike zotrval na svojej odvolacej námietke, že súd prvej inštancie mal jeho nárok posúdiť titulom nesprávneho úradného postupu žalovaného podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb., ktorého sa žalovaný dopustil a pripojil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. novembra 2016 sp. zn. 1To 11/2015, ktorým Najvyšší súd SR zrušil odsudzujúci rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Poznamenal, že podľa obsahu tohto rozhodnutia, sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania.

5. Žalovaný vo svojej duplike zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu a namietal, že by z jeho strany došlo k nesprávne úradnému postupu, keďže žalobca za nesprávny úradný postup považuje vady, ktoré sa prejavili vo vydanom rozhodnutí. Ak by teda súd posudzoval nárok žalobcu z titulu nesprávneho

úradného postupu bolo by potrebné žalobu aj z tohto hľadiska zamietnuť. Navyše nárok žalobcu by bol pri takomto novom právnom posúdení s najväčšou pravdepodobnosťou už premlčaný.

6. Odvolací súd rozhodol rozsudkom zo dňa 13.marca 2018 č. k. 8Co/101/2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. V preskúmvanej veci dospel odvolací súd k záveru, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť z toho dôvodu, že zrušené rozhodnutie ministra spravodlivosti SR č. 2490/204 - 41 zo dňa 05.02.2004, ktorým bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu, nemožno považovať za také nezákonné rozhodnutie, existencia ktorého by zakladala žalobcovi právo úspešne sa domáhať proti žalovanému náhrady škody. Rozhodnutie ministra spravodlivosti SR č. 2490/204 - 41 zo dňa 05.02.2004 totiž nebolo pre nezákonnosť zrušené po tom, ako nadobudlo právoplatnosť. Proti tomuto rozhodnutiu, ktoré bolo vydané v správnom konaní, podal žalobca riadny opravný prostriedok - rozklad, s podaním ktorého správny poriadok spája(l) odkladný účinok, a preto toto rozhodnutie včasným podaním rozkladu žalobcom nenadobudlo právoplatnosť a ani vykonateľnosť. Podmienka zrušenia právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť tak nebola splnená, nakoľko rozhodnutie bolo zrušené na základe riadneho opravného prostriedku, ktorého podanie žalobcom malo za následok odklad jeho právoplatnosti i vykonateľnosti.

7. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 24.januára 2023 sp. zn. 1 Cdo 134/2022 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že Civilný proces je ovládaný zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovieť. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, súd nie je právnym názorom strany viazaný a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (uznesenie najvyššieho súdu z 22. septembra 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009). Z vyššie uvedeného výkladu je zrejmé, že odpoveď na druhú v dovolaní vymedzenú právnu otázku je kladná - súd je povinný posudzovať žalobný nárok podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o nesprávnom úradnom postupe aj v prípade, ak žalobca v žalobe tento nárok právne kvalifikuje ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, za predpokladu, že zo skutkových okolností uvedených v žalobe vyplýva, že by mohlo ísť o takýto nesprávny úradný postup. Obiter dictum (na okraj) dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu R 67/2021 (uznesenie najvyššieho súdu z 30. decembra 2020 sp. zn. 4 Obdo 102/2019), ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Podľa jeho právnej vety škoda môže vzniknúť aj v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia orgánu štátu, ktoré bude zrušené skôr, ako nadobudne právoplatnosť - v tomto prípade je však potrebné zodpovednosť štátu za škodu, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s vydaním takéhoto rozhodnutia posudzovať podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a nie podľa ustanovení toho istého zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Ak odvolací súd neaplikoval na žalobcom opísané skutkové okolnosti ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o nesprávnom úradnom postupe, a to len z toho dôvodu, že žalobca svoj nárok právne kvalifikoval ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolanie žalobcu je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

8. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach právnych záverov dovolacieho súdu, ktorými je viazaný (§ 455 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že podmienka vydania nezákonného rozhodnutia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je splnená ak rozhodnutie označené za nezákonné bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť rozhodnutím príslušného orgánu, pričom rozhodnutie, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, musí byť právoplatné. Konštatoval, že v predmetnom konaní žalobca za nezákonné rozhodnutie označil rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, ktorým mu bol dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu, z dôvodu trestného stíhania. Mal za to, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu notárskej činnosti žalobcu č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004 bolo individuálnym správny aktom, týkalo sa základných práv žalobcu, bolo rozhodnutím vydaným v správnom konaní, bolo preskúmateľné súdom a muselo byť aj predmetom rozkladového konania. Keď minister spravodlivosti SR v poučení svojho rozhodnutia uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, postupoval v rozpore so zákonom, § 61 zákona č. 71/1967 Zb. a v rámci rozkladového konania mal o rozklade žalobcu, rozhodnúť minister spravodlivosti SR v súlade so správny poriadkom, preto na vybavenie veci nestačil prípis zo dňa 29.03.2004 Č.. XXXX/XXXX- XX. Rozhodnutím ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004-41 zo dňa 07.08.2006 mal za preukázané, že minister spravodlivosti SR podľa § 59 ods. 3 a § 61 ods. 2 správneho poriadku, zrušil rozhodnutie č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004, ktorým bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. V novom konaní prvostupňový orgán v tejto veci nerozhodol. Dospel k záveru, že zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2490/2004-41 zo dňa 05.02.2004 pre nezákonnosť tak v konaní preukázaná nebola. Z dôvodu nepreukázania základnej podmienky pre úspešné uplatňovanie práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, žalobu zamietol.

10. V nadväznosti na právny záver dovolacieho súdu, že súd je povinný posudzovať žalobný nárok podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o nesprávnom úradnom postupe aj v prípade, ak žalobca v žalobe tento nárok právne kvalifikuje ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, je potrebné v prejednávanej veci posúdiť či zo skutkových okolností uvedených v žalobe vyplýva, že by mohlo ísť o takýto nesprávny úradný postup. V tejto súvislosti je potrebné; s poukazom na obiter dictum dovolacieho súdu; vychádzať z rozhodnutia najvyššieho súdu R 67/2021 (uznesenie najvyššieho súdu z 30. decembra 2020 sp. zn. 4 Obdo 102/2019), ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého škoda môže vzniknúť aj v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia orgánu štátu, ktoré bude zrušené skôr, ako nadobudne právoplatnosť - v tomto prípade je však potrebné zodpovednosť štátu za škodu, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s vydaním takéhoto rozhodnutia posudzovať podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávny úradným postupom, a nie podľa ustanovení toho istého zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

11. Ak súd prvej inštancie neaplikoval na žalobcom opísané skutkové okolnosti ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o nesprávnom úradnom postupe, a to len z toho dôvodu, že žalobca svoj nárok právne kvalifikoval ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pre ktoré sa podstatnou stránkou veci nezaoberal. So zreteľom na uvedené nemožno preto považovať predčasné právne závery súdu prvej inštancie za správne. Rozhodnutie vo veci samej odvolacím súdom by však za tohto stavu veci v celom rozsahu nahrádzalo prvoinštančné rozhodnutie, čím by bolo stranám odoprené právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je tiež súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 536/2018 zo dňa 28.01.2020). Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti konania je tak v tomto prípade možné urobiť iba kasačným rozhodnutím.

12. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v dôsledku nesprávnej aplikácie právneho predpisu, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods.1 písm.c) C.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 C.s.p., v ktorom sa súd prvej inštancie; viazaný právny názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.); bude dôsledne zaoberať dôvodnosťou žaloby vo vyššie naznačenom smere a náležite posúdi splnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za vznik škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu z aspektu všetkých skutočností, ktoré sú právne významné z hľadiska správneho právneho posúdenia veci, a svoje úvahy, na základe ktorých dospeje k rozhodnutiu náležitým (zákonným, zrozumiteľným) spôsobom odôvodní a v novom rozhodnutí o veci rozhodne o náhrade trov aj tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).